

Universitätsbibliothek Wuppertal

Davidis Ruhnkenii Opuscula Varii Argumenti, Oratoria, Historica, Critica

Ruhnken, David

Lugduni Batavorum, 1823

Epistola ad Jac. van Vaassen

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1677](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1677)

EPISTOLA

AD VIRUM CLARISSIMUM

JAC. VAN VAASSEN (*).

E SAXII ONOM. LITER. P. VIII. p. 40—43.

CLARISSIMO ATQUE ERUDITISSIMO VIRO

JACOBO VAN VAASSEN

DAVID RUHNKENIUS S. P. D.

Cum literae Tuae, eruditionis et humanitatis plenissimae, ad me perferebantur, Academicis occupationibus et curis domesticis ita distinebar, ut responsio necessario in aliud tempus a talibus negotiis vacuum differenda videretur. Aliquanto post feriae paschales respondendi facultatem dederunt. Sed ecce! id me agentem aliae a Te literae opprimunt, acerbam lectissimae uxoris mortem nunciantes. Rursus igitur scribendi officium distuli, ne, tam alieno tempore Tecum de

[(*) Facta hujus Epistolae mentione, Bibl. Crit. P. XI. p. 156, eam judicat Cl. Wytenbachius adeo, accurate, elegantem, ad hominis, cui scribebatur, admonitionem accommodatè prudenterque scriptam, ut in exemplum epistolae hujusmodi commendari possit. Ceterum, eam cum editis Vaassenii dictis contendere mereri Animadv. ad Fastos. Rom. Sacros p. 399 sq., monuit Saxius l. 1.]

de communibus literis disputans, Tibi ineptus viderer. Nunc vero, cum et ipse aliquid otii nactus sim, et Te liberiore animo esse sperem, ad singula epistolae Tuae capita, quod dudum faciendum fuerat, rescribam. Quanquam mihi ipse displiceo in eo, quod, in hac prima notitia nostra, mihi necesse est, in alia omnia ire, et conjecturas Tuas convellere. Putas, vir doctissime, parabolam apud Plutarchum tribus locis (*) ita refingendam esse: *ἐκείνης μὲν* (scil. *λεγοῦσης*) *ἀσχολίαν καὶ κόπον ἐχούσης πολλὴν· αὐτὴν δὲ, παρέχουσαν μετὰ σχολῆς* etc. At pace Tua dixisse liceat, haec barbara aut soloeca oratio est, qualis non dicam a Plutarcho, sed ne a Graeculo quidem Seculi XII. proficisci potuit. Nam syntaxis Graeca postulat *ἔχειν* et *παρέχειν*, non *ἐχούσης* et *παρέχουσαν*. Sed pergis ita, ut dicas, festum diem otio, profestum labori dicatum fuisse. Hic, quid Te in errorem induxerit, video. Diem profestum *ἀκριβῶς* et proprie sumsisti, qui populari ratione intelligendus erat. Est quidem dies, qui festum excipit, si proprie et vere loqui velimus, profestus, sed idem ex populi opinione et voluntate, quam Themistocles in hac parabola secutus est, festus. Festus dies apud Graecos consumebatur sacrificando, adorando, publica pompa, et mille aliis cerimoniis, nihil ut temporis, quod genio dari posset, superesset. Sequebatur *ὑπεραία*, quam Tu, vir eruditissime, fingis, non doces, ab *ἐπιβδαῖς* diversam fuisse. Hic demum ex vulgi opinione dies vere festus erat, quod tum victimarum partibus vesci, ludere, genio

[(*) T. II. p. 270, B. 320, E. et T. I. p. 121, B.]

indulgere licebat. Etiam vulgus Batavum, certe opifices Leidenses, diem, qui Pentecosten e. g. excipit, magis festum habent, quam binos dies praecedentes. Ex quibus liquido apparet, parabolae sententiam a Plutarcho rectissime esse expressam. Omnino praeclarus scriptor est Plutarchus, nec Graecae tantum, sed etiam Romanae antiquitatis peritissimus, in quo tam acerbè reprehendendo, cave, lauream quaeras. Novam ejus editionem, me auctore, suscepit discipulorum meorum optimus, Wytténbachius, isque mihi affirmavit, se clarissime demonstraturum, plerasque Plutarchi reprehensiones ab inscitia linguae et antiquitatis profectas esse. Offendit, fateor, homo Graecus aliquando in rebus Romanis. Quid miri? cum ipsi Romanorum doctissimi, Varro, Livius, Festus, etc. in patriis rebus interdum errasse deprehendantur.

In ἐπιβδαῖς, non negem, aliquid obscuritatis superesse. Sed quod in Etymol. M. reponis ἐπιδέχεσθαι, respuit indoles linguae Graecae. Passivum verbum requiritur, non Medium aut Activum. Mihi, re iterum considerata, legendum videtur: πρὸς ἐπίδοσιν, in auctarium. Nec quicquam mutandum praeterea. De ἐπιβδαῖς Ἀπαουρίων plane sentio cum Kuhnio ad Pollucem, cujus sententia facilior est conciliatione Tua. Aristides Kalendas Januarias ἐπιβδαν vocavit, quod ille dies, tametsi profestus, tamen a populo ut festus celebratur. De repotiis disputas erudite post N. Heinsium Adversar. p. 611. sed conjecturis conjecturas apponis. In Hesychio pro παῖσαι scribis te malle πα-

λαι.

λαι. Sed hoc nihili vocabulum est, quod viri docti bene ad Hesych. in ἀπαυλία mutarunt. In glossis adhuc teneo ποδοστροφία, quia nova nupta, ut grammatici dicunt, ad parentes suos redibat. Pro ἐπιποδα an Scaliger recte scripserit ἐπιβδὰ, nescio. Sed hoc scio, ἐπιπόμπα, quod a Te reponitur, Graecis inauditum esse. Omnino nullum certius falsae correctionis argumentum est, quam si quid scriptori inferatur, quod a linguae ratione abhorreat (*).

Vale, Vir eruditissime, et meum in nonnullis dissensum in meliorem partem accipe. Dab. Leidae a. d. 5. Maji. 1776.

[(*) Rem, commode feliciterque hac epistola excussam. Ruhnkenius, adjuvante Hemsterhusio, confecerat ad Tim. p. 87 sq. sive Ed. alt. 119 sq. confer quoque Schol. ad Plat. p. 201, sq. Sed ubinam gentium viri docti bene ad Hesych. (παῖδαι) in ἀπαυλία mutarunt? In ed. priore Tim. R. quanquam subdubitans, ἐπιβδαι conjecit, quam in curis posterioribus praeteriit. Quid sibi velit sive venerandus Saxius, seu typographus, plane me nescire fateor. Supra pro παλαιαι fortasse πανλαιο legendum. KIDD.]